

Bhaktan i tvedräktens tidsålder

[Sadananda till Vamandas på lägersjukhuset i Dehra Dun 31.12.1943]

[Till svenska och © Kid Samuelsson 2007]

Sedan kaliyugas början [ca 5000 år sedan] har ingen skapande Gudomlig kraft varit verksam för att bygga upp det mänskliga samhället enligt dharmas strikta principer. I tidigare yugas manifesterade sig Vishnu upprepade gånger [avatara], och Gudomlig shakti [kraft] bibringades framstående karaktärer av politisk, social och ekonomisk betydelse med avsikten att på en eller flera platser i samsara etablera ett samhälle baserat på teistiska principer och erbjuda varje medlem i detta samhälle, alltefter graden av dennes individuella villighet och förmåga, möjligheten att delta i Krishnas seva, så att livets alla sfärer i högre eller mindre grad skulle stå i direkt kontakt med tjänsten för Krishna. Det är emellertid definitivt inte Krishnas vilja att någonstans i den här världen, i kaliyuga, bevara ett sådant teistiskt samhälle, där den största intensiteten av direkt tjänande ensamt berättigar till att utöva makt och rättskipning gentemot andra. Det utgör kaliyugas storhet att de som överhuvudtaget är intresserade av att tjäna Krishna kan ägna sig åt den tjänsten utan att bry sig det allra minsta om hur samhällets medlemmar – de skenbart levande – reagerar på deras handlingar, och de har inte den minsta skyldighet att uppfylla de s.k. sociala plikterna vilka i kaliyuga betraktas som det viktigaste i livet.

Icke desto mindre kommer samhället indirekt att dra nytta av sådana bhaktas närvaro även om de inte skulle uppvisa någon yttre aktivitet. Det är den medvetna eller omedvetna samvaron med sådana människor som ger andra privilegierade själar chansen att delta i tjänandet, fastän samhället inte direkt eller indirekt främjar den tjänande hållningen. Det är fullständigt lönlöst att vänta sig att ett teistiskt samhälle etableras någonstans i världen i kaliyuga, därför att det inte är Krishnas vilja och inte det program som är avsett för kaliyuga.

De experiment som utförts i olika länder i kaliyuga för att etablera ett samhälle baserat på etiska, moraliska eller sociala principer av alla tänkbara slag innebär bara ett slöseri med energi, därför att alla kaliyugas ideal är sekundära ideal som inte har någon grund i tjänandet av Gud utan bara syftar till att tillförsäkra samtliga medlemmar största möjliga mått av materiell trygghet och ett fortbestånd av de biologiska möjligheterna att njuta av livet.

När väl det faktum är förnekat att livets verkliga syfte inom alla områden är att tjäna Krishna så blir en gradering av samhällsmedlemmarna efter deras förmåga och villighet att tjäna omöjlig, och i stället klassificeras samhället efter dess medlemmars förmåga och villighet att arbeta för att tillhandahålla de medel som behövs för att *alla* samhällets medlemmar i största möjliga utsträckning skall kunna njuta av livet. Alla mänskliga ideal har sin grund i människans empiriska karaktär och inte i människans sanna natur, och då en persons eller gruppns njutningslynnelse alltid står i konflikt med en annan persons eller gruppns njutningslynnelse är givetvis oenighet kännetecknet för kaliyugas

historia, en oenighet som inte är resultatet av konflikten mellan viljan att tjäna och önskan att njuta, vilket var fallet i tidigare yugas, där denna konflikt dominerade och hade intensifieringen av den tjänande hållningen som sitt mål.

Det är fullkomligt felaktigt att skylla striden och missämjan inom kaliyugas alla livsområden på motivet att upprätta en slutlig seger för den Gudomliga (daivic) och anti-demoniska (anti-asuric) kraften. Inte under någon tidsålder blir den ytliga fåfängligheten och värdelösheten i de mänskliga idealen så tydligt uppenbarade. Kaliyugas etiska och sociala värden är bara skenbara värden och gränslinjen mellan det s.k. goda och onda dras efter nyckerna hos de människor som råkar dominera en särskild samhällsgrupp. All kraft som ägnas återuppbyggnaden av samhället efter skenbart religiösa principer som inte verkligen står i samband med den direkta tjänsten för Krishna är bortkastad. Det säkra tecknet på fullkomlig okunnighet om Guds och världens natur är en persons försök att bygga upp ett samhälle efter teistiska principer i denna tidsålder, kaliyuga, därför att det inte är Krishnas vilja.

Den som känner sig benägen att tjäna Krishna *som Han är* måste tjäna Honom utan att ägna minsta uppmärksamhet åt mänsklighetens problem. Det är inte lätt för en person i kaliyuga att frigöra sig från den felaktiga uppfattningen att det mänskliga samhället har något värde, och övervinna det förledande inflytandet från de högsta idealen för rättvisa och humanitet, vilka propageras så mycket som människans sista hopp i den nuvarande tidsåldern. Många tjasas av den bedårande bilden av ett utopiskt samhälle där varje medlem vill tjäna den andre – i själva verket skaffa de rätta medlen till de högsta graderna av motvilja för Krishnas tjänst, bestående i en önskan att göra den här kortlivade världen, åtminstone temporärt, till en plats för njutning genom att i största möjliga utsträckning undanröja de hinder som står i vägen för sådan njutning. Det är Maya i sin mest förledande form som kommer för att få människor att tro att det är värt att kämpa för ett hemtrevligt samsara.

Den sanne bhaktan är tillfreds om han kan finna vägen till att förmå värdiga människor att fullständigt lösgöra sig från alla sociala intressen och själv ägna sig åt den uteslutande, direkta tjänsten för Krishna, fastän samhället inte kommer att tveka när det gäller att fördöma en sådan hållning som samhällsfientlig. Bhaktan är inte benägen att ta de blott och bart spekulativa värdena som det moderna samhället grälar om på allvar. Han bryr sig väldigt lite om samhällets reaktion då han bryter mot detta samhälles etiska och sociala normer, eftersom han verkligen inte gör någonting annat än att tjäna Krishna. Det står honom fritt att sätta sig över dessa värden närhelst han anser det nödvändigt under loppet av hans seva för Krishna. Hans djärvhet och oförskräckthet ökar med graden av intensitet i hans tjänst för Krishna och han är fullkomligt tillfreds om hans tjänande gläder Krishna, också till priset av totalt missnöje hos mänsklighetens visaste och mest effektiva icke-bhaktas. Det är en ynnest av bhaktan om han samtycker till att hålla sig till samhällets normer och han är inte på något vis förpliktigad att tjäna dess syften. Och samhället kan inte tvinga honom att göra detta, om han inte vill upprätthålla skenet av att göra detta.

Det kan invändas att människor mycket ofta under historiens gång har försökt dra sig undan sina sociala förpliktelser i religionens namn. Och var är beviset att en person som bryter mot de sociala förpliktelserna verkligen gör det för att tjäna Krishna? Det kan dock inte finnas något bevis som är begripligt för icke-bhaktan, precis som det inte finns något bevis för atmans existens för den som inte har förverkligat den, men alla som önskar förverkliga atman uppmanas av bhaktan att anamma den rätta metoden för att förverkliga den. Men sanningen kan inte förverkligas av personer som är helt inriktade på att bestrida sanningen eller att veta utan ett oreserverat tjänande och en oförbehållsam överlåtelse. Rationalisten kommer att invända och säga: du tillämpar samma metoder som alla dogmatiker som inte kan bevisa sanningen i sina påståenden; du flyr till trons områden, där intellektuell kontroll och motivering är omöjlig.

Bhaktan svarar dock: rationellt kan endast det vara som står i överensstämmelse med verkligheten, och mänskligt förnuft tillhör kategorin skenbar verklighet men inte faktisk verklighet. Det enda beviset för att bhaktan som atma-väsen verkligen tjänar Krishna är att Krishna är belåten med denna tjänst, och samhället kommer att sväva i okunnighet om den aktuella personens väsen. Samhället kommer inte att kunna finna ut vem som är en bhakta och vem som inte är det genom några som helst kriterier och samhället blir fört bakom ljuset och vilselett till den grad det visar sin ovilja att tjäna Krishna.

Det är inte dåtidens eller nutidens falska bhaktas som är skyldiga – för att inte tala om de verkliga bhaktas – om detta samhälle har blivit bedraget. Samhället förtjänade att bli bedraget och därför blev det bedraget. Dessutom, hur många människor har blivit bedragna och försatta i svårigheter av religionens falska profeter jämfört med dem som har försatts i svårigheter och blivit bedragna av falska propagandister för moral och politik? Men säkerligen är den störste brottslingen ett helgon jämfört med den person som talar om Gud och predikar religion, fastän han inte själv vet vem han själv är, vad Gud och världens natur är – såsom kristna missionärer i Indien.